

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3507/2023
22.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Николић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Градског саобраћајног предузећа „Београд“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1343/23 од 30.03.2023. године, у седници одржаној 22.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1343/23 од 30.03.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1343/23 од 30.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2003/20 од 01.11.2022. године, ставовима првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му за период од децембра 2018. године закључно са новембром 2019. године исплати и то: на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у готовом новцу укупно 21.528,00 динара и на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у боновима укупно 13.993,00 динара, све у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овим ставовима изреке. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 62.085,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1343/23 од 30.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20, 10/23 други закон), Врховни суд је закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, а код утврђења да је тужени исплаћивао тужиоцу тражену накнаду у мањем износу од износа прописаног одредбама члана 23. Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној и стамбеној делатности града Београда („Службени лист Града Београда“ број 78/18) и члана 64. став 1. Колективног уговора туженог („Службени лист Града Београда“ број 96/18 од 11.10.2018. године), који се примењује у спорном периоду, а у вези члана 118. став 1. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/18). Наиме, наведеним Посебним колективним уговором и колективним уговором туженог није предвиђено да је висина накнаде трошкова за исхрану у току рада уговорена у бруто износу, па исте треба применити управо онако како гласе њихове одредбе, због чега није било места умањењу по основу пореза и доприноса и исплаћивању тужиоца нижих износа од уговорене накнаде. У ситуацији када се у колективном уговору наведе конкретан новчани износ који се има исплатити запосленом на име накнаде трошкова исхране по радном дану, не може се на штету запосленог та одредба тумачити као да је реч о принципу обрачуна бруто зараде установљеном у члану 105. Закона о раду јер је то противно одредби члана 118. став 1. Закона о раду која прописује право запосленог на накнаду трошкова, па и трошкова исхране у току рада, у складу са општим актом и уговором о раду.

Нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, јер се одлуке ревизијског суда на које се тужени позива у ревизији на односе на њега, односно донете су у поступцима против других тужених и нису засноване на истом чињеничном и правном основу као у овој правној ствари. Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 21.08.2020. године, а поднеском од 09.10.2022. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 35.521,00 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Како је вредност предмета спора очигледно испод законом прописаног ревизијског цензуса, то ревизија туженог није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић